

Kaj tu ne štima? Dejstvo, da Kangler ni kmet, temveč populist, ki si je kmetovanje zamislil kot popoldanski hobi, da bi volivci, ki jih politično nagovarja, še enkrat več nasedli njegovi demagogiji. Zemlja mu namreč rodi v presežkih, viški, ki jih ne porabi v samooskrbnem gospodinjstvu pa se spremenijo v suho zlato, preprosto zato, ker "ljubi to lepo slovensko zemljo".

Franc Kangler se je rodil v delavski in ne kmečki družini. Kmet se je odločil postati, ko mu je uspelo pririniti se v parlament kot zastopniku najbolj zelene stranke. Do kmetije v Zimici je prišel na goljufiv način s tem, da je izkoristil socialno stisko družine Krajnc in jim za celotno kupljeno posest plačal ušvihih 20.000 nekdanjih DEM. Status kmeta mu je odprl pot do nepovratnih sredstev iz skritega fonda kmetijskega ministrstva, ki naj bi bil namenjen funkcionarjem SLS, iz katerega je preko svojih strankarskih kolegov ministrov, izčrpal več deset tisoč EUR. Ta denar ni nikjer zabeležen, saj arhivi o tem ne postopijo. Obstajajo pa fotografije in zapisi medijev, iz katerih je jasno razvidno, da je Kangler na svoji posesti leto za letom sejal v glavnem koroza, ki jo je kot lovec namenjal divjadi. Nikjer nobenih skrbno obdelanih površin z namakalnimi sistem, sistemi proti toči, protimraznimi komorami in toplotnimi črpalkami. Le na grobo obrnjene brazde slabo rodovitne prsti, iz katerih v glavnem raste koroza. In pa 37 let star traktor, ki je po nerodnosti tožilstva postal najmočnejše orodje v zanikanju legitimnosti njihovega pregona. Franc Kangler ni zelo uspešen kmet, saj za takšen pridelek nima potrebnih kmetijskih površin, nima ustreznega znaja, strojev, tržišča in marketinga. Franc Kangler je blefer, ki na družbenih omrežjih "prodaja bučke" o dosežkih, ki jih ni.

V času intenzivne kmetijske proizvodnje, ko nas tuje korporacije zasipavajo z zelo poceni pridelano zelenjavo in mesom, so se tudi pri nas pojavili številni butični proizvajalci ekoloških vrtnin, sadja in mesa. Nizke cene poceni pridelane uvožene hrane velikih trgovskih sistemov jih spravljajo v obup, saj je njihova produkcija kljub specializaciji in modernizaciji dela zelo draga. Pri tem jim bistveno ne pomagajo državne spodbude, saj prejet denar zadošča kvečjemu za seme. Tudi standardne kmetije že desetletja bijejo bitko za goli obstoj, majhnih kmetij "tipa Kangler" pa praktični ni več. Konkurenca od zunaj je prehuda in samo s kmetijstvom, brez pomoči države in dodatnih virov, ni mogoče živeti. Kangler pa dokazuje, da je "vse mogoče"! Na vsega 3,5 hektarjih velikem posestvu je možno istočasno pridelati več 10 ton koroze za divjad, približno 30 ton suhih senenih bal, 100 ton lubenic, 100 ton zelja, velike količine špargljev in drugih vrtnin, gojiti več deset glav drobnice, okoli 100 prašičev, vse to pa mu uspeva z minimalnim vložkom svojega časa in brez pomoči državnih subvencij. Dokazuje, da je ekološko, z ljubeznijo do zemlje pridelano hrano možno prodati okoliškim kmetom, sorodnikom in prijateljem ter ciljnim strankam v tujini (3000 EUR za komad prašiča!) in da izkupiček ne pokriva zgolj stroškov, temveč omogoča večanje družinskega proračuna za cca. 12.000 EUR čistega dobička na leto. Dokazuje,